

Ювілейні акорди музичної школи № 1

Марта ЄЛИСЕЄВА

12 червня в будинку актора в Києві відбувся концерт учнів та випускників Чернігівської музичної школи імені С. Вільконського. Найкращі юні музиканти показали свої здібності. Вони ще раз підтвердили професіоналізм та компетентність педагогів навчального закладу, який уже 110 років готує справжніх митців.

Виступає ансамбль «Project voice»

На сцені Анна Соловей

Концерт відбувся за підтримки Президентського фонду Леоніда Кучми «Україна». Фонд не вперше підтримує нашу школу. Багато учнів отримувало й отримуватиме стипендії фонду. За його фінансової підтримки вихованці школи брали участь у міжнародних конкурсах, виступали на найкращих музичних майданчиках. Саме завдяки йому побачила світ «Бандурна абетка».

Школа пишається своїми учнями та випускниками. Вони всі, без винятку, талановиті. Це підтверджується й цифрами: тільки за останнє десятиліття майже сімсот учнів стали лауреатами міжнародних та всеукраїнських конкурсів, а творчі колективи здобули 172 перемоги.

Випускників музичної школи знають у всьому світі. Вони гідно представляють українську культуру і збирають повні концертні зали в найкращих столицях світу. Це Ілля Буяльський, Денис Жданов, Юлія Табакова, Вікторія Головіна, Тетяна Продан, Діана Іванович та інші.

Концертна програма, представлена в будинку актора, показала всі грані діяльності музичної школи, де успішно розвиваються різні напрямки освітнього процесу. Навчальний заклад завжди пишався академічною фортепіанною підготовкою. Та останнім часом голосно заявив про себе відділ бандурного мистецтва. Кожен із семи відділів, які функціонують у школі, працює на «відмінно».

Глядачі, які цього вечора завітали до будинку актора, були приємно вражені високою професійною майстерністю маленьких музикантів. Кожен їхній виступ сприймався дуже добре й підтримувався гарячими оплесками. Особливо щиро глядачі сприймали виступ наших маленьких козачат. Ансамбль бандуристів «Соколики» лауреата міжнародних та всеукраїнських конкурсів (художній керівник — заслужений діяч мистецтв Валентина Іщенко) виступив блискуче, як і ансамбль «Project voice».

Чудово грали Ілона Печеновська, Ілля Овчаренко, Денис Пономаренко, Олександр Микитенко, співали Діана Наливайко та Тетяна Дериземля. Працівники фонду, глядачі щиро дякували маленьким музикантам за отримане естетичне задоволення і просили приїздити ще.

«Чарівна усмішка природи» від поетичного клубу «А+»

Марта ЄЛИСЕЄВА

Поетичний клуб «А+», створений уже майже сім місяців тому, все гучніше заявляє про себе. У цьому могли переконатися всі, хто 16 червня опинився у сквері імені Богдана Хмельницького. Шанувальників поетичного слова не лякали ні чорні хмари, ні сильний дощ. Зі сцени свої віршовані рядки читали люди різних професій, віку та статі.

Нагадаємо, що поетичний бібліопростір «А+», а саме такий формат клубу, єднає людей, закоханих у поетичне слово. Навіть назву вони обрали не випадково. А — перша літера абетки, «+» — позитив, нова сходинка творчості, бажання дарувати людям радість.

Приємно, що до поетичної творчості приєднуються наймолодші чернігівці. Зустрічі в клубі проходять кожну третю суботу місяця на різних локаціях. Наприклад, минула зустріч проходила біля бібліотеки ім. В.Г. Короленка, і поетичним майданчиком був звичайнісінький пеньок. Іншим разом місцем зустрічі стала Львівська майстерня шоколаду.

Ідея створення такого клубу належить директорці бібліотеки Інні Аліференко. Зустрічі супроводжуються музичними номерами, тож створюється особлива атмосфера натхненності. Ведуча й координатор таких зустрічей Наталія Утиро кожного разу придумує особливі теми, цікаві для всіх. І якщо минула зустріч була присвячена природі, то наступна, котра пройде 14 липня, має назву «Час добрих надій».

За словами Наталії Утиро, клуб відкритий для всіх творчих особистостей, і головна ідея його створення — популяризація поетичного слова, бажання познайомити чернігівців із талановитими людьми нашого міста.

ДОЛІ КУМИРІВ

ВІД УСЕСОЮЗНОЇ СЛАВИ ДО СМЕРТІ В ЗАБУТТІ: трагічна доля Вії Артмане

Віа Артмане була однією з найвідоміших радянських актрис із Прибалтики. Глядачі запам'ятали її за ролями у фільмах «Театр», «Рідна кров», «Туманність Андромеди» та «Стріли Робін Гуда». У театрі їй часто діставалися ролі королев, і це було цілком зрозуміло: виглядала та поводитися актриса справді царствено. Після розпаду СРСР вона втратила все і останні роки провела в повному забутті й нестатках. Тільки перед смертю королева радянського кіно зважилася відкрити таємницю, про які мовчала все життя.

Ніхто з глядачів не здогадувався про те, що Віа Артмане насправді не була блакитних кровей, вона народилася в селянській родині в селі і в дитинстві була пастушкою. Їй довелося почати працювати з 10 років, щоб допомогти матері, — батько дівчинки загинув за 4 місяці до її народження в результаті нещасного випадку, мати наймитувала в замощних селян. Потім вони переїхали до Риги, де мати працювала прибиральницею, а дочка їй допомагала. Звичайно, дівчинка мріяла про інше майбутнє. З юності вона захоплювалася танцями й театром і мріяла про те, щоб виступати на сцені. Незважаючи на те що мати не схвалювала її вибір, вона вступила до драматичної студії при театрі й поміняла своє ім'я Аліда на більш звучне — Віа.

Після закінчення навчання Вію прийняли до трупи художнього академічного театру, в 27 років вона дебютувала в кіно.

Всесоюзну популярність їй принесла роль у фільмі «Рідна кров», де її партнером по знімальному майданчику став актор Євген Мат-

вєєв. Фільм отримав кілька премій на міжнародних кінофестивалях, за результатами опитування журналу «Радянський екран» Вію визнали найкращою актрисою року, в Латвії вона стала справжньою національною гордістю. Євгена Матвєєва і Вію Артмане вважали однією з найкрасивіших пар радянського кіно. Тільки через багато років вона зізналася, що парою вони були не тільки на екрані.

Нова хвиля популярності прийшла до неї в кінці 1970-х рр., коли Віа Артмане зіграла головну роль у фільмі «Театр» за романом С. Моєма. Про свою героїню вона говорила: «Джулія близька всім. Таку жінку кожен чоловік хотів би мати поруч. Хоча вона й негідниця, але негідниця чарівна. Але насамперед Джулія — людина дуже чесна по відношенню до себе, до своїх недоліків, і в цьому її принадність. Вона чесно аналізує себе, свої витівки, романи, до того ж вона дуже вишукана і, я думаю, ранима».

На початку 1980-х рр. актриса продовжувала активно зніматися в кіно й виступати на

театральній сцені. А на початку 1990-х із розпадом Союзу в її житті почалася чорна смуга. Віа Артмане піддалася гонінням на батьківщині через те, що знялася у фільмі за російською прозою і у свій час була кандидатом у ЦК компартії Латвії. У театрі, якому вона присвятила 50 років свого життя, більше не знаходилося для неї ролей, тож актриса перейшла до Ризького молодіжного театру. Нових ролей у кіно не пропонували. Після ухвалення закону про реституцію влади в неї відняли квартиру й передали нащадку колишнього власника. Актрисі довелося переїхати на дачу за 40 км від Риги. У цьому маленькому одноповерховому дерев'яному будиночку королева радянського кіно провела останні десять років свого життя.

Крім негараздів у професійному житті, Вії Артмане довелося пережити ще й особисті драми. Протягом 27 років вона була дружиною відомого латвійського актора Артура Дімітерса, але в цьому шлюбі ніколи не відчувала себе щасливою. Вона зізнавалася: «Мій чоловік був дуже ревнивим, ми грали з ним в одному театрі. Тому що був дуже грішним, між іншим. Ще до мене. Я була на багато років молодша за нього. Він не був таким, про якого я мріяла й кого б хотіла мати поруч, але я змиралася. Доля у мене загалом вдалася, але повністю щасливою я себе ніколи не відчувала. Можливо, тому, що хорошого жіночого щастя в мене ніколи не було. Мене ніхто не щадив, крім мами. А чоловіка поряд не було, був актор, батько моїх дітей. Але коханого, ніжного чоловіка поряд зі мною не було. Можу сказати про

це абсолютно відверто. Бог простить».

Кілька разів вона замислювалася про розлучення, але вирішила зберегти сім'ю заради двох дітей. Після смерті чоловіка в 1986 році вона залишилася одна. Тільки коли її доньці виповнилося 30 років, Віа Артмане розкрила таємницю, про яку знали тільки вони з чоловіком: справжній батько Крістіани — актор Євген Матвєєв, з яким у неї трапився роман під час зйомок у фільмі «Рідна кров». Віа Артмане ніколи не скаржилася на долю й нікому не розповідала про те, що в останні роки життя відчувала великі фінансові труднощі і опинилася на межі бідності — квартиру вдвічі перевищувала її пенсія. До того ж актриса тяжко хворіла, через що мала покинути улюблену справу. Вона пояснювала: «Я перенесла два великих інсульти й залишила професію. Відіграла після цього ще кілька сезонів і пішла. Це було необхідно: глядач любить здорових акторів. Тепер я просто живу, стежу за тим, що відбувається навколо, і радію за молодих».

Після третього інсульту актриса знову опинилася в лікарні. Там вона і провела останні тижні свого життя. 11 жовтня 2008 р. 79-річна Віа Артмане померла. Незважаючи на всі труднощі, які їй довелося пережити, вона так і залишилася царственою й гордою: «Я не хотіла, щоб про мене залишилося сумне враження, що я актриса, яку потрібно жаліти. Терпіти цього не можу! Перед глядачем актор повинен бути завжди на висоті». Такою вона й запам'яталася глядачам.